

ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องที่มีต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นปีที่ 3

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

The Effect of Incompleted Story Telling Activites on the Speaking Skill

of the Third Year Preschoolers at the Demonstration School of Nakhon Si Thammarat

Rajaphat University

ศรัณย์ธรณ์ วรสารนันท์ *

รศ.ดร.นิตยา ประพุดติกิจ**

รศ.ดร.ธีระ ประพุดติกิจ***

รศ.สุเทพ ล้อมอรุณ***

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ก่อนและหลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องและเปรียบเทียบทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ระหว่างเพศชายและหญิงหลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 อายุระหว่าง 5 – 6 ขวบ จำนวน 30 คน ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง สำหรับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 จำนวน 24 กิจกรรม สำหรับการทดลอง 5 สัปดาห์และแบบสังเกตทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า

1. ค่าเฉลี่ยทักษะการพูดโดยรวมและรายด้าน ได้แก่ ด้านทักษะการใช้ภาษา ลักษณะการพูด การพูดอย่างสร้างสรรค์ และทักษะการฟังของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 หลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องมีค่าสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

2. ค่าเฉลี่ยทักษะการพูดโดยรวมและรายด้านของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ระหว่างเพศชายและเพศหญิงหลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการพูดสูงกว่าเพศชาย

* นักศึกษาระดับ บัณฑิตศึกษา สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี

** ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

*** กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

Abstract

The purpose of the research was to compare the speaking skills of the third year preschoolers before and after participating in the incomplete story telling activities. The samples were thirty male and female third year preschoolers, aged 5-6 years, randomly selected from the population of The Demonstration School of Nakhon Si Thammarat Rajaphat University in the academic year 2011. The instruments used in the study were twenty-four incomplete story telling activity lesson plans for the five week experiment and a speaking skills observation constructed by the researcher. Statistics used for data analysis were mean, standard deviation and t-test. The result revealed that

1. the average scores of the speaking skills of the third year preschoolers overall and in each aspect, including language using skills, manner of speaking , creative speaking and listening skill after participating in the incomplete story telling activities were significantly higher than before at the level of .01

2. The students in the third of childhood section included a group of male and female who has practiced in using the telling uncompleted story activity. It has involved to speaking skill after experiment. There was tendentious difference of the statistics in level 0.01. By the way, the average in a group of female has more higher than a group of male.

It could be concluded that incomplete story telling activities were effective for developing the speaking skills of preschoolers. Early childhood teachers should implement these activities for language development, especially speaking skills of preschoolers.

บทนำ

ภาษานับว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้โลก รอบตัวของเด็กตั้งแต่เกิด และเป็นสื่อในการ เรียนรู้ให้ได้ความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ในโรงเรียน (ศิริมาศ แก้วเจริญวงศ์, 2541 : 18) ภาษาเป็นรากฐานที่สำคัญอย่างยิ่งสำหรับ พัฒนาการด้านต่าง ๆ เช่น ด้านร่างกาย

อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา เด็กเริ่ม พัฒนาทักษะทางภาษาจากการฟังสู่การรับรู้ เกิดเป็นความจำ ความคิด ความรู้ ความเข้าใจ และความรู้สึกลึกต่าง ๆ ที่ถ่ายทอดออกมาโดย ผ่านทางภาษา การส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาอย่างถูกวิธี ตั้งแต่อนุบาล จึงมีผลทำให้เด็กประสบ

ความสำเร็จในการเรียนวิชาต่าง ๆ ในอนาคต
ทางการพูด เนื่องจากเด็กวัยนี้จะเริ่มรู้จักการ
ใช้ภาษาพูด เริ่มเลียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่
และเริ่มถามคำถาม พัฒนาการทางการพูด
ของเด็กจึงเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่อง การพูด
เป็นการรวมประสบการณ์ต่าง ๆ ของเด็กเข้า
ด้วยกัน (นกเนตร ธรรมบวร, 2544 : 13) ซึ่ง
สอดคล้องกับ ศรียา นิยมธรรม (2541 : 1) ที่
กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่งซึ่ง
จะช่วยสร้างโลกของเด็ก ช่วยให้เกิดการ
เรียนรู้ ช่วยให้เด็กมีความคิด เจตคติต่าง ๆ
จากการใช้คำพูดและสอดคล้องกับเบญจมาศ
พระธานี (2538 : 15 - 16) ที่กล่าวว่าเด็ก
ปฐมวัยแต่ละคนมีพัฒนาการพูดที่แตกต่างกัน
เด็กบางคนก็พูดเร็ว และเด็กบางคนก็พูดช้า
มากผิดปกติ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยในหลาย ๆ
ด้าน การพัฒนาภาษาและการพูดจะมี
ความก้าวหน้าได้ตามปกติหรือไม่ขึ้นอยู่กับ
กับ พัฒนาการทางร่างกาย เพศ อายุ
สติปัญญา สภาพเศรษฐกิจทางสังคม ขนาด
ครอบครัว จำนวนภาษาที่ใช้ในครอบครัว
อาชีพของพ่อแม่ และลำดับของการเกิด เป็น
ต้น เด็กส่วนหนึ่งที่มีปัญหาในเรื่องการพูด
พูดได้ช้าไม่เป็นไปตามอายุ ไม่เข้าใจคำพูด
ของผู้อื่น ทำให้ตอบสนองต่อคำพูดของผู้อื่น
ไม่ถูก พูดคำที่มีความหมายได้ล่าช้ากว่าเด็ก
คนอื่นซึ่งอยู่ในวัยเดียวกัน หรือพูดได้ก็ไม่สามารถ
เล่าเรื่องต่อเนื่องกันได้ และรู้จัก

คำศัพท์อยู่ในวงจำกัด สาเหตุส่วนหนึ่งที่ทำให้
เกิดปัญหาเหล่านี้ขึ้นก็คือ สภาพของ
เศรษฐกิจสังคมในปัจจุบันนี้ที่เปลี่ยนแปลง
ไป ทำให้ครอบครัวมีขนาดเล็กลงเป็น
ครอบครัวเดี่ยว ที่มีพ่อ แม่ ลูก สมาชิก
ครอบครัวจะเหงาไม่มีญาติ ที่เป็น ปู่ ย่า ตา
ยาย คอยดูแลอบรมสั่งสอน และพูดคุยกับเด็ก
เหมือนสมัยก่อน พ่อแม่ต้องออกไปทำงาน
นอกบ้าน ลูกต้องอยู่กับพี่เลี้ยงหรือสถานรับ
เลี้ยงเด็กแทน ทำให้เด็กขาดความอบอุ่น และ
ความใกล้ชิดกับพ่อแม่ เด็กพูดได้แล้วก็ไม่
มีโอกาสได้พูดกับพ่อแม่มากนัก จึงทำให้เด็ก
ปฐมวัยเหล่านี้มีปัญหาทางการพูดมาก
ยิ่งขึ้น สำหรับในเด็กปฐมวัยที่ปกตินั้น
ในช่วงสองปีแรกเด็กจะเรียนรู้คำศัพท์ได้ช้า
หลังจากนั้นในระยะก่อนเข้าโรงเรียนจะ
เรียนรู้เร็วขึ้น และจะเรียนรู้อย่างรวดเร็ว
หลังจากเข้าโรงเรียนแล้ว ทั้งนี้เนื่องจากได้รับ
การสอนโดยตรงจากครู และจากการได้พบ
เห็นสิ่งต่าง ๆ มากขึ้น(กุลยา ดันติผลาชีวะ,
2542 : 112) ตามทฤษฎีพัฒนาการทาง
ความคิดความเข้าใจของเพียเจท์ (Piaget) ใน
ขั้น ค ว า ม ค ิด ก ่ อ น ป ฎ ิ บ ั ต ิ ก า ร
(Preoperational Phase) อายุ 2 - 7 ปี ในขั้นนี้
เด็กเริ่มใช้ภาษาและเข้าใจความหมายของ
สัญลักษณ์ เด็กจะพยายามพูดและนำคำมา
สร้างประโยคใหม่ทั้งที่ยังไม่เข้าใจ
ความหมายดีนัก (วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี และสิ

รินทร์ คำรงผล, 2532 : 6 – 11) ตามที่ อารี สันหลวี (2535 : 23) กล่าวว่า การสื่อสารของเด็กสามารถสื่อสารอย่างมีความหมายได้นั้นต้องมีพื้นฐานมาจากประสบการณ์ จากการสนทนา พูดคุยที่มีความหมาย และมีความเข้าใจนั่นเอง กิจกรรมการเล่านิทานเป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่มีความสำคัญและช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยโดย วรณี ศิริสุนทร (2542 : 10) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการเล่านิทาน เป็นกิจกรรมการสอนให้เด็กใช้คำพูดและการฟัง เป็นสื่อทำให้เด็กเกิดจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ นิทานจึงมีความสำคัญต่อพัฒนาการเด็กด้านต่าง ๆ และเป็นการสร้างพื้นฐานในด้านการฟัง การพูด และการฝึกสมาธิ (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2541 : 22) ซึ่งสอดคล้องกับ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2521 : 80-81) กล่าวว่า นิทานมีความสำคัญกับเด็กปฐมวัยมาก เพราะนิทานช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา ครูปฐมวัยสามารถนำนิทานมาฝึกใช้ทางภาษา ด้านการพูดและการฟังให้กับเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี เพราะเด็กปฐมวัยชอบฟังเสมอ โดยปกติครูปฐมวัยมักจะเล่านิทานให้เด็กฟังเนื่องจากเห็นว่า เด็กยังอ่านหนังสือไม่ได้ ทั้งที่จริงแล้วเด็กสามารถเข้าใจเรื่องราวของนิทานที่เล่าให้เด็กฟัง เด็กอาจเกิดจินตนาการจากนิทานที่ฟังและพัฒนาการทางภาษา เพราะเด็กปฐมวัยเป็นวัยชอบเลียนแบบ แต่

เด็กจะไม่ค่อยได้มีโอกาสคิดและใช้ภาษาในการพูดของตนเองอย่างอิสระนอกจากนี้ วรรณิการ์ พงศ์เลิศวุฒิ (2547 : 2) ยังพบว่า ความรู้จากเนื้อหาที่สอดแทรกในนิทานทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และสามารถจดจำ ตลอดจนเนื้อหาสาระในนิทานเป็นตัวชี้แนะพฤติกรรมที่สังคมยอมรับ และเป็นแรงจูงใจให้เด็กปฏิบัติตามที่พึงปรารถนามาใช้ ทั้งยังเป็นการสร้างสมาธิผ่อนคลายอารมณ์ เชื่อมความสัมพันธ์ใกล้ชิดระหว่างผู้เล่าและผู้ฟัง สำหรับการเล่านิทานไม่จบเรื่องซึ่งเป็นวิธีการหนึ่งของการเล่านิทานที่เปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการเล่าและฝึกการพูดของเด็กด้วย ซึ่งสอดคล้องกับที่ เนื่อน้อง สนับบุญ (2541 : 45) ที่กล่าวว่า การเล่านิทานไม่จบเรื่องเป็นกิจกรรมการเล่านิทานอีกแบบหนึ่งที่ ทำให้เด็กได้มีส่วนร่วมและมีประสบการณ์ตรงในการพูดอย่างอิสระและอย่างสร้างสรรค์ตลอดจนการมีจินตนาการตามความคิดเห็นของตนเองอย่างไม่มีข้อจำกัดจนทำให้เด็กมีทักษะในการพูดมากขึ้น การเล่านิทานไม่จบเรื่องจึงเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเล่านิทาน โดยการเล่านิทานเพื่อให้เด็กสนใจ และได้ประโยชน์จากการฟังนิทานอย่างเต็มที่นั้น ผู้เล่าควรมีวิธีการเล่าที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่าด้วยตนเองบ้าง เป็นการช่วยจูงใจให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้

ดีและรวดเร็ว ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเล่า
นิทานไม่จบเรื่องจึงเป็นกิจกรรมที่นอกจาก
เด็กได้มีส่วนร่วมในการเล่าแล้ว เด็กยังได้รับ
ความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีการแสดงออก
ทางความคิดอย่างอิสระ ได้วาดภาพและ
ระบายสีเรื่องราวในนิทานตามจินตนาการ
เพื่อสนองความต้องการแต่ละบุคคลรวมทั้ง
ได้มีทักษะในการพูดด้วย

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงมุ่งที่จะ
ศึกษาว่า การจัดกิจกรรมการเล่านิทานไม่จบ
เรื่องจะช่วยให้เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 มีทักษะ
การพูด เพิ่มขึ้นหรือไม่เพียงพอ เพื่อเป็นข้อมูล
และแนวทางสำหรับครูผู้สอน และผู้ที่
เกี่ยวข้องในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
สำหรับเด็กปฐมวัยให้มีคุณภาพยิ่งขึ้นต่อไป
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของ
เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ก่อนและหลังการฝึกโดย
ใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของ
เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ระหว่างเพศชายและเพศ
หญิงการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่
จบเรื่องระหว่างเพศชายและหญิงหลังการ
ทดลอง

สมมติฐานของการวิจัย

1. ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นปี
ที่ 3 ก่อนและหลังการทดลองจะมีความ
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นปี

ที่ 3 ระหว่างเพศชายและเพศหญิงหลังการ
ทดลองจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3
อายุระหว่าง 5 – 6 ขวบ จำนวน 2 ห้องเรียน
ห้องเรียนละ 30 คน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ราชภัฏนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 2 ปี
การศึกษา 2554

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เด็กปฐมวัยชั้น
ปีที่ 3 อายุระหว่าง 5 – 6 ขวบ 1 ห้องเรียน
จำนวน 30 คน ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย
ราชภัฏนครศรีธรรมราช ซึ่งได้จากการสุ่มอย่าง
ง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร
ทั้งหมด 2 ห้องเรียน เพื่อใช้เป็นกลุ่มทดลอง

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ชุด
กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการ
พูด

4. ระยะเวลาในการทดลอง การ
ทดลองครั้งนี้จะใช้เวลา 5 สัปดาห์ๆ ละ 4-5
ครั้งๆ ละ 20 นาที ในภาคเรียนที่ 2 ปี
การศึกษา 2554

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัยครั้งนี้ คือเด็ก
ปฐมวัยชั้นปีที่ 3 อายุ 5 – 6 ขวบ จำนวน 30

คน สามารถใช้เป็นตัวแทนประชากรเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ทั่วๆ ไปได้เพราะได้จากการสุ่มตัวอย่างง่ายจากประชากรเด็กปฐมวัยของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554

2. กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความแม่นยำตรงตามทฤษฎี (Construct Validity) เพราะได้ผ่านการตรวจพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว

3. แบบสังเกตทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความแม่นยำตรงตามทฤษฎี (Construct Validity) และเชื่อถือได้ (Reliability) เพราะได้ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญและการวิเคราะห์ตามกระบวนการทางสถิติแล้ว

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง หมายถึง กิจกรรมการเล่านิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการละ ช่วงท้าย ๆ ของเรื่องไว้ทุกเรื่องเพื่อให้เด็กได้ช่วยกันต่อเติมให้สมบูรณ์ โดยใช้ถ้อยคำถ่ายทอดความคิด จินตนาการ และทัศนคติออกมาเป็นภาษาพูด เป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ต่อเนื่องจากผู้เล่าเรื่อง (ประไพ แสงดา, 2543 : 6 – 7)

2. ทักษะการพูด หมายถึง ระดับความสามารถในการสื่อสารของเด็กปฐมวัย ตั้งแต่การพูดเป็นคำ วลีและเป็นประโยคที่เชื่อมโยงกันจนเป็นเนื้อความที่สามารถติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลอย่างเข้าใจกัน (ศรียา นิยมธรรม, 2541 : 51) ซึ่งสามารถสังเกตและประเมินได้โดยใช้แบบสังเกตทักษะการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 4 ด้าน คือ ด้านทักษะการใช้ภาษา ด้านลักษณะการพูด ด้านการพูดอย่างสร้างสรรค์ และด้านทักษะการฟัง

3. เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชายและหญิงอายุ 5 – 6 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554

กรอบแนวคิดในการวิจัย

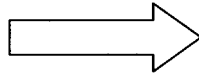
ในการวิจัย เรื่อง ผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องที่มีผลต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช มีกรอบแนวคิดในการวิจัยเรื่องการเล่านิทานไม่จบเรื่องของเนื่อนอง สลับบุญ (2541) ประไพ แสงดา (2543) และทฤษฎีพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย อายุ 3-6 ขวบ ของเปียเจต์ (Piaget) ดังนี้

ตัวแปรอิสระ

กิจกรรมเล่านิทานไม่จบเรื่อง

- นิทานเรื่องเด็กชายไม่ชอบงาน
- นิทานเรื่องหม้อแป้งขนมปัง
- นิทานเรื่องความดีนั้นคงทน
- นิทานเรื่องเจ้าหมีจอมเกะกะ
- นิทานเรื่องลูกหมีน้อยมอมแมม

ฯลฯ

ตัวแปรตาม

ทักษะการพูด 4 ด้าน คือภาษา

- ด้านทักษะการใช้ภาษา
- ด้านลักษณะการพูด
- ด้านการพูดอย่างสร้างสรรค์
- ด้านทักษะการฟัง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ซึ่งใช้เครื่องมือในการทดลอง 2 ชนิดคือ

1. กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง
สำหรับเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 จำนวน 24
กิจกรรม

2. แบบสังเกตทักษะการพูดของเด็ก
ปฐมวัยชั้นปีที่ 3 จำนวน 20 ข้อ
การวิเคราะห์ข้อมูล

1.การวิเคราะห์ข้อมูลจากผู้เชี่ยวชาญ
เพื่อหาความเที่ยงตรงของกิจกรรมการเล่า
นิทานไม่จบเรื่อง และแบบสังเกตทักษะการ
พูดของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 โดยหาค่าดัชนี
ความสอดคล้องระหว่างข้อกับวัตถุประสงค์
ของการวิจัย (Index of Item-Objective
Congruence-IOC)ของโรวินELLI และแฮมเบิล
ตัน (Rowinelli and Hambleton,1977 อ้างถึง
ใน พิชิต ฤทธิจรูญ, 2548:150) ตามสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC = ดัชนีความสอดคล้องระหว่าง
กิจกรรมหรือข้อของแบบสังเกตกับ
วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ER = ผลรวมของคะแนนการพิจารณาของ
ผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

เมื่อ + 1 = เห็นด้วย

0 = ไม่แน่ใจ

-1 = ไม่เห็นด้วย

2. วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าความ
เชื่อมั่นของแบบสังเกตทักษะการพูดของเด็ก
ปฐมวัยชั้นปีที่ 3 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา
(α d coefficient) ของครอนบาค (บุญชม
ศรีสะอาด, 2543)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right]$$

α = คือค่าความสอดคล้อง
ภายใน

n = คือจำนวนข้อของแบบ
สังเกตทักษะการพูด

$\sum S_i^2$ = คือผลรวมของความ
แปรปรวนของคะแนนรายข้อ

S_i^2 = คือความแปรปรวนของ
คะแนนรวมทั้งฉบับ

3. เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่าง
ค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลัง การ
ทดลองของกลุ่ม ตัวอย่างโดยใช้ t-test แบบ
กลุ่มที่ไม่เป็นอิสระแก่กัน (t-dependent) ตาม
สูตร(บุญชม ศรีสะอาด ,2543) ดังต่อไปนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

เมื่อ t คือ ความแตกต่าง
ระหว่างคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการ
ทดลอง

$\sum D$ คือ ผลรวมของความ
แตกต่างของคะแนนแต่ละคู่

N คือจำนวนคู่

4. วิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม
(Analysis of Covariance) เพื่อเปรียบเทียบ
ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนน
ของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิงหลัง
การทดลองด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ โดย

ใช้ผลการสังเกตก่อนการทดลอง (Pretest)
เป็นตัวแปรปรวนร่วม (Covariates)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้สามารถอภิปรายผลได้ 2
ประเด็นตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้
ดังต่อไปนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 การศึกษาในครั้งนี้
มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูด
ของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ก่อนและหลังการฝึก
โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง
ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยทักษะการพูด
โดยรวมและรายด้านได้แก่ ด้านทักษะการใช้
ภาษา ด้านลักษณะการพูด ด้านการพูดอย่าง
สร้างสรรค์ ด้านทักษะการฟัง ของเด็กปฐมวัย
ชั้นปีที่ 3 หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
ไม่จบเรื่องมีค่าสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01 ซึ่งเป็นไปตาม
สมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรม
การเล่านิทานไม่จบเรื่องส่งผลให้ทักษะการพูด
ของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น ทั้งนี้เนื่องมาจาก
กิจกรรมการเล่านิทานเป็นกิจกรรมที่เด็กปฐมวัย
โปรดปรานมาก เพราะนิทานทำให้เด็กเกิด
ความสนุกสนานเพลิดเพลิน และตอบสนอง
ความต้องการของเด็ก ดังจะเห็นได้ว่าเด็ก
มักจะรบเร้าให้ผู้ใหญ่เล่านิทานให้ฟังเสมอ
กิจกรรมการเล่านิทานจึงเป็นกิจกรรมที่มี
คุณค่าอย่างยิ่งสำหรับเด็ก นิทาน
เปรียบเสมือนเป็นสิ่งที่เราทำให้เด็กสนใจ ซึ่ง

ความสนใจนี้เป็นแรงจูงใจภายในที่มี
อานุภาพ ผลักดันให้ผู้เรียนเกิดความใคร่รู้
ใคร่เรียน นำไปสู่การพัฒนาในทุกด้าน และ
กิจกรรมการเล่านิทานยังเป็นการถ่ายทอด
ความรู้ ความเข้าใจ อารมณ์ ความรู้สึก ความ
สนใจ ประสบการณ์ ทัศนคติและค่านิยมที่
เหมาะสมสำหรับเด็ก ช่วยให้เด็กเกิดความ
สนุกสนานเพลิดเพลิน ส่งเสริมความคิด
จินตนาการ และพัฒนาการทางภาษาของเด็ก
ได้ ทั้งการเป็นผู้พูดและผู้ฟังที่ดีมีมารยาทใน
การพูดและความคิดสร้างสรรค์ นิทานจึงเป็น
สื่อที่ทำให้เด็กมีความสนใจในกิจกรรม และ
มีความสุขในการฟังนิทาน อีกทั้งได้มีส่วน
ร่วมในการทำกิจกรรม เช่น การร่วมเล่า
ประสบการณ์เกี่ยวกับสัตว์ในนิทาน การ
แสดงบทบาทสมมติ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้อง
กับกุหลาบ ดันติผลาชีวะ (2542 : 10) ได้กล่าว
ว่า นิทานยังเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสำหรับ
การสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มี
เด็กคนใดไม่ชอบนิทาน นิทานสามารถสร้าง
จินตนาการ ความฝัน ความคิด ความเข้าใจ
และการรับรู้ให้กับเด็กสอดคล้องกับวราภรณ์
รักวิชัย (2533 : 83 – 91) ได้กล่าวถึงกิจกรรม
ที่ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษา คือ การเล่า
นิทาน (Story Telling) เพราะการเล่านิทาน
เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก การเล่านิทานเป็น
การแสดงการให้ความรัก การดูแลเอาใจใส่
ต่อเด็กแบบหนึ่ง เพราะเด็กในวัยก่อนวัยเรียน

(เด็กปฐมวัย) จะสนใจและชอบหนังสือ
นิทาน การเล่าเรื่อง ต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นการ
พัฒนาการด้านภาษา และในขณะเดียวกันก็
เป็นการส่งเสริมให้เด็กเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับ
ชีวิตประจำวัน เกิดความคิดความเข้าใจ และ
ทำให้เกิดความสนุกสนานด้วย การเล่านิทาน
ให้เด็กฟังจะช่วยให้เด็กเกิด การคิด
จินตนาการ และทำให้เกิดความคิด
สร้างสรรค์ต่อไป

โดยเฉพาะการเล่านิทานไม่จบเรื่อง
ในการวิจัยครั้งนี้เด็กจะถูกกระตุ้นด้วยคำถาม
ของครูให้คิดต่อเติมจนจบเรื่องว่าจะเกิดอะไร
ขึ้นต่อไปกับตัวละครและเรื่องหรือให้ข้อคิด
แก่นักเรียนอย่างไรทำให้เด็กต้องช่วยกันคิด
ช่วยกันจินตนาการ อย่างสร้างสรรค์แล้วพูด
ออกมา ซึ่งในช่วงสัปดาห์ที่ 1-2ครูจะต้อง
กระตุ้นให้เด็กตอบคำถามเพราะเด็กไม่กล้า
พูดและบางคนพูดไม่ชัดเจนหรือไม่สามารถ
สื่อความหมายได้ตรงกับเนื้อเรื่องและไม่สามารถ
พูดเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้ ในสัปดาห์
ที่3-4 เด็กกล้าพูดโดยครูกระตุ้นหรือแนะนำ
เพียงเล็กน้อยและเด็กจะพยายามพูด
ปะติดปะต่อกลุ่มคำจนเริ่มเป็นประโยคที่
สมบูรณ์และเริ่มมีการสอดแทรกความคิดเห็น
หรือข้อคิดของตนเอง เช่น ดี ไม่ดี ควรปฏิบัติ
ไม่ควรปฏิบัติ และในสัปดาห์ที่ 5 ซึ่งเป็น
สัปดาห์สุดท้ายของการทดลองพบว่าเด็กกล้า
พูด โดยที่ครูไม่ต้องกระตุ้นหรือแนะนำ

รวมทั้งสามารถพูดเป็นประโยคที่สมบูรณ์ได้ มีการสอดแทรกรวมทั้งยกตัวอย่างกิจกรรมประจำวันของตนเองให้ผู้อื่นฟังและรู้จักการเป็นผู้ฟังและผู้พูดที่ดีอย่างเห็นได้ชัด ผลการวิจัยจึงพบว่า ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยในแต่ละระยะช่วงเวลาของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเนื่อน้อง สันบุญ (2541 : 45) ที่กล่าวว่า การเล่านิทานไม่จบเรื่องเป็นกิจกรรมการเล่านิทานอีกแบบหนึ่งที่ทำให้เด็กได้มีส่วนร่วมและมีประสบการณ์ตรงในการพูดอย่างอิสระและอย่างสร้างสรรค์ ตลอดจนการมีจินตนาการตามความคิดเห็นของตนเองอย่างไม่มีข้อจำกัดจนทำให้เด็กมีทักษะในการพูดมากขึ้น การเล่านิทานไม่จบเรื่องจึงเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเล่านิทาน โดยการเล่านิทานเพื่อให้เด็กสนใจและได้ประโยชน์จากการฟังนิทานอย่างเต็มที่นั้น ผู้เล่าควรมีวิธีการเล่าที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้เด็กมีส่วนร่วมในการเล่าด้วยตนเองบ้างเพื่อเป็นการช่วยจูงใจให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็วขึ้น

สมมติฐานข้อที่ 2 ทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 ระหว่างเพศชายและเพศหญิงหลังการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง จะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จากการเปรียบเทียบความ

แตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย และเพศหญิงหลังการทดลอง โดยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance) ซึ่งกำหนดให้ผลการสังเกตก่อนการทดลอง (Pretest) เป็นตัวแปรปรวนร่วม (Covariates) พบว่าค่าเฉลี่ยทักษะการพูดโดยรวมและรายด้านของเด็กปฐมวัยชั้นปีที่ 3 เพศชายและเพศหญิงหลังได้รับการฝึกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p < .05$) โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีค่าเฉลี่ย ($X = 3.64$) สูงกว่าเพศชาย ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ($X = 2.19$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับที่ กานต์รัตน์พันธ์ (2542) ได้พบว่าเด็กหญิงจะมีทักษะในการใช้ภาษาพูดได้คล่องกว่า เรียนรู้ได้เร็วกล้าและเริ่มพูดเร็วกว่าเด็กชายชนิดในการฝึกประสบการณ์มาพูดเป็นเรื่องรวมทั้งใช้ตรรกะทางภาษาได้ดีกว่าเด็กชายและสอดคล้องกับ คิดส์และสกูล (Kids & School, 2552) ซึ่งได้กล่าวว่าโดยพื้นฐานแล้วเด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะมีพัฒนาการเรื่องภาษาความคิดความอ่านได้เร็วกว่าเด็กชายอาจสังเกตเห็นได้ด้วยตนเอง นอกจากนั้นยังสังเกตได้อีกเช่นกันว่าเด็กหญิงมีแนวโน้มที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ดีกว่าเด็กชายเพราะมีสมาธิและยาวกว่า ซึ่งสอดคล้องกับชนิกา ตู้จินดา (2552, 28) ได้

กล่าวถึงความพร้อมทางทักษะด้านการพูด
ของเด็กในช่วงเรียนระดับปฐมวัยของเด็กชาย
จะมีพัฒนาการ โดยเฉพาะพัฒนาการทักษะ
การพูดได้ช้ากว่าเด็กหญิง ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อ
พัฒนาการทางการพูดมี 2 ด้านคือ

1. ฮอร์โมน ได้แก่ แอนโดรเจน
(ฮอร์โมนเพศชาย) และเอสโตรเจน
(ฮอร์โมนเพศหญิง) ที่มีผลต่อลักษณะเฉพาะ
เพศคือ ฮอร์โมนเพศหญิงจะมีผลต่อ
พฤติกรรมในด้านการเข้าสังคมได้ดีกว่า
ฮอร์โมนเพศชาย จึงทำให้มีโอกาสได้พูด
ได้ตอบสนองสารกับบุคคลอื่น ๆ มากกว่าเพศชาย

2. ระดับเทสโทสเตอโรนของเด็กเพศ
ชายมีการเชื่อมโยงสมองเดบีโตเชิงซ้ายลงไป
จึงต้องพึ่งสมองซีกซ้ายในการแก้ไขปัญหา
เป็นสาเหตุที่เด็กผู้ชายมีทักษะทาง
คณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ดีกว่าแต่มีความ
พร้อมทางทักษะการพูดแยกว่านั่นเอง

จากการอภิปรายผลของนักวิจัยที่
กล่าวมาแสดงได้เห็นว่า กิจกรรมการเล่า
นิทานไม่จบเรื่องสามารถพัฒนาทักษะการพูด
ของเด็กปฐมวัยได้แล้วยังสามารถยืนยันให้
เห็นว่าเด็กปฐมวัยเพศหญิงมีพัฒนาการทักษะ
การพูดสูงและเร็วกว่าเพศชาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. กิจกรรมการเล่านิทานไม่จบเรื่อง
นอกจากจะส่งเสริมและพัฒนาให้เด็กเกิด
ทักษะ การพูดแล้ว ยังสามารถสอดแทรก
ข้อคิดหรือทักษะอื่น ๆ ให้กับเด็กได้ด้วย ทั้งนี้
ขึ้นอยู่กับ การดัดแปลงของครูผู้สอน

2. สื่อ อุปกรณ์ ที่ใช้ประกอบการเล่า
นิทานจะต้องมีความหลากหลาย มีสีสันสดใส
สามารถกระตุ้นความสนใจของเด็กให้เกิด
ความอยากรู้อยากเห็น เกิดความรู้สึกลอย
เรียนรู้ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
ในแต่ละครั้งจะต้องเตรียมสื่อให้เหมาะสมกับ
วัยของเด็ก สื่อที่ผลิตจะต้องเป็นสิ่งที่เด็กจับ
ต้องได้ สามารถกระทำกับวัตถุนั้นได้

3. บรรยากาศในการเล่านิทาน
จะต้องผ่อนคลาย ไม่เป็นการกระตุ้นเด็กมาก
เกินไป เปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมใน
การแสดงความคิดเห็น ส่งเสริมให้เด็กกล้า
แสดงออกในทางที่ถูกต้อง

4. ทักษะการพูดเป็นทักษะที่มี
ความสำคัญยิ่งที่ควรจะได้รับ การส่งเสริมและ
พัฒนาให้เกิดขึ้น โดยเฉพาะกับเด็กปฐมวัย
เนื่องจากทักษะการพูดเป็นพื้นฐานในการ
พัฒนาความสามารถในด้านอื่น ๆ ดังนั้น ครู
และผู้เกี่ยวข้องกับผู้เด็กปฐมวัยควรจัดกิจกรรม
ให้เด็กได้มีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1.ควรมีการศึกษาในเรื่องนี้ต่อไป แต่ควรมีกลุ่มควบคุมด้วย

2.ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมการเล่นทานไม้จอบเรื่องที่มีต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยในเมืองและในชนบท

3.ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างการจัดกิจกรรมเล่นทานไม้จอบเรื่อง

กับการจัดกิจกรรมในรูปแบบอื่น ๆ ที่มีผลต่อทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยต่อไป

บรรณานุกรม

กรรณิการ์ พงศ์เลิศวุฒิ. (2547). ผลของการจัดกิจกรรมเล่นทานไม้จอบความสร้างสรรค์ต่อ.

ความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต

(การศึกษาปฐมวัย) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2542). เอกสารคำสอน การศึกษาสำหรับผู้ปกครองเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ :

สาขาวิชาการศึกษามหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2521). นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล.

กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

นงนตร ธรรมบวร. (2544). การประเมินผลพัฒนาการเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ :

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เนื่อน้อง สันบุญ. (2541). ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์

การเล่นทาน. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุญชม ศรีสะอาด. (2543). วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย (ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาสน

การพิมพ์.

เบญจมาศ พระธานี. (2538). ความผิดปกติทางการพูดและภาษา. ขอนแก่น : ภาควิชาโสต

คอนาสีกาลารักษ์ วิทยาคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

- ประไพ แสงดา. (2543). การจัดกิจกรรมเสริมการเล่านิทานไม่จบเรื่องที่มีต่อความสามารถ
ด้านการเขียนของเด็กปฐมวัย. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (การศึกษา
ปฐมวัย) บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2545). หลักการวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : เอ็นส ออฟ เคอร์รี่มีส์ท์
- มานวิภา ผลวิรุฬ. (2533). ความสามารถในการเล่าเหตุการณ์ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนโดยใช้
ทักษะและครู ๔ สร้างสรรค์กับการสอนตามแผนการจัดประสบการณ์ของสำนักงาน
คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. ปรินญาณิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
- วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี และศิรินันท์ ดำรงผล. (2532). จิตวิทยาพัฒนาการและการศึกษา. กรุงเทพฯ :
ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วรรณศิริ สุนทร. (2542). การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : เอส พีเอฟพรีนติ้ง.
- วราภรณ์ รักกิจชัย. (2533). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : บริษัท ดันอ้อ จำกัด.
- _____. (2535). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : แสงศิลป์การพิมพ์.
- _____. (2540). การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ :
บริษัท ดันอ้อ จำกัด.
- ศรียา นิยมธรรม และประภัสสระ นิยมธรรม. (2541). พัฒนาการทางภาษาพิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศรียา นิยมธรรม. (2541). การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย. พิมพ์ ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ :
เลิฟแอนด์ลิฟเพลส.
- ศิริมาศ แก้วเจริญวงศ์. (2541). สภาพและปัญหาการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา
สำหรับเด็กปฐมวัยในสถานรับเลี้ยงเด็กเอกชนภาคเหนือ. วิทยานิพนธ์
ครุศาสตร์บัณฑิต (การประถมศึกษา) บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารี สันทลวี. (2535). นวัตกรรมปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ : สมาคมเพื่อการศึกษาเด็ก.

